

Noul euxin 34 / 2022

România are urgent nevoie de un amplu și ferm susținut proces de de-prostificare a funcției publice

România are urgent nevoie de un amplu și ferm susținut proces de de-prostificare a funcției publice și a demnităților obținute prin alegeri „democratice“, de zeci de ani controlate de serviciile secrete.

De ani de zile, regresul cognitiv al celor care ocupă funcții sau demnități publice este neabătut. Establishment-ul politic, birocrația și tehnocrația din România se prostifică în mod continuu. De aceea, este pe deplin justificată afirmația din 2020 a lui Andrei Marga, conform căreia trăim într-o prostocrație, adică într-o tiranie a proștilor. Este de adăugat și un flux neîntrerupt de impostori care se ratașează parazitărilor la banul public, covârșind cu sinecuri, conflicte de interese și corupție tot ceea ce nu au reușit să preia ostil multinaționalele (și să transforme totul în rente, privilegii și monopoluri).

De doi ani trăim într-o țară a fărădelegii. Proștii s-au străduit să lupte cu plandemia, impostorii s-au prefăcut că luptă cu plandemia, păpușarii au făcut melearde din plandemie, iar profitorii, sute de meleoane. Între timp noi, ceilalți, am suferit, am păgubit, am falimentat, ne-a luat depresia, am fost segregăți, diabolizați, pedepsiți pentru delict de opinie și am fost aruncați extra muros, ca niște primitivi și sălbatici ce aflăm, ca niște nesupuși care nu înțeleg minunatele beneficii ale „progresului“.

Ca să nu credeți că cele de mai sus sunt poezie, vă dau câteva exemple:

(i) în România nu a fost niciodată oficial declarată epidemia; în cei doi ani de plandemie s-a mers pe credința lui Arafat & co. în recomandarea OMS, care a zis că e pandemie, în condițiile unei rate de morbiditate de sub 2% și de mortalitate de sub 0,1%; printr-o hotărâre a CNSU din august 2020, s-a „certificat“ existența pandemiei și în România, la 5 luni de la declararea stării de urgență; acea hotărâre a CNSU a fost anulată de justiție, deci nici măcar acea penibilă „certificare“ nu mai există; nicio restricție sau anulare de drepturi și libertăți pe acest „temei“ nu a fost și nu este justificată, cel puțin din perspectiva art. 53 din Constituție și a art. 15 din CEDO;

(ii) absolut toate cele 24 de hotărâri de guvern de prelungire a stării de alertă au fost anulate în justiție; nimic din ceea ce s-a impus, dispus, restrâns, cumpărat fără licitație, amendat, închis (spitale, clinici, asimptomatici), mutat, angajat peste mână și pe sinecuri, recompensat (cu salarii, bonusuri, sponsorizări, eroificare la tv sau în rețelele de socializare), sancționat ca delict de opinie etc. nu a fost legal și nici legitim;

(iii) cel puțin 5 dintre hotărârile CNSU au fost constatate în justiție ca inexistente, pe motiv că nu erau publicate în Monitorul Oficial; peste 100 de astfel de hotărâri au fost în această situație - acte inexistente dpdv legal și constituțional, pe motiv de nepublicare; am fost conduși pe acte normative confidentiale, ca în dictaturile militare;

(iv) ultra-notoriul „șef“ al DSU nu este șeful DSU, pentru simplul fapt că nu a existat un act de numire a sa în această funcție, semnat de un premier; recenta hotărâre a Curții de apel Alba Iulia, autoritate judiciară de rang înalt a României, a constatat că așa – numitul „comandant al acțiunii“ nu este reprezentantul legal al DSU, neavând dreptul să semneze acte juridice în numele și pe seama acestei instituții (cu consecința că, pentru semnăturile de pînă acum pe asemenea acte, respectivul este pasibil de închisoare pentru fals și uzurpare de calități oficiale); cu toate acestea, DSU, prin semnătura acestui impostor, care a uzurpat chiar și atribuțiile MS în domeniu, a făcut

cheltuieli de miliarde de euro cu dispozitive sanitare (măști neconforme, izolette izolate și uitate prin magazinele statului, ventilatoare nerecepționate), cu tot felul de active (elicoptere, avioane, camioane, spitale de campanie niciodată utilizate) și cu tot felul de sinecure (peste 8000 de inși au fost suplimentar angajați în structura DSU);

(v) bețivul și infractorul dovedit (de justiția americană) Cîțu, în afară de faptul de a fi îndatorat România și generațiile viitoare cu 60 de miliarde de euro pentru a „lupta“ cu acest „virus nenorocit“, uitînd să declare epidemie, a pre-cumpărat 120 de milioane de doze de ser experimental, din care a utilizat cca 10 milioane, a aruncat (pentru că au expirat) 2 milioane, a vîndut 2 milioane și a donat 0,5 milioane; diferența, complet inutilă, urmează a fi achitată pînă în 2023 – articolul din linkul anexat vorbește de suma de un miliard de euro, dar costul va fi mult mai mare; în afară de faptul că acești bani vor fi achitați, cel mai probabil, în urma unui proces la ICSID (unde corporațiile cîștigă nu numai prețul, ci și despăgubiri care dublează prețul, plus costuri judiciare de zeci de milioane de euro), dozele care au fost livrate și au rămas neutilizate trebuie distruse ecologic (nu se pot arunca, pur și simplu, la tomberon), cu costuri extrem de mari; așadar, suma de un miliard estimată de ziariști este optimistă – eu cred că va fi triplă.

O întreagă populație a fost prostită, culmea, de niște proști și impostori, cu priză la păpușari. Dar totul a avut o motivație mult mai enervantă. Din toată această nebunie totalitară au cîștigat profitorii și intermediarii. Credeți că cele 120 de milioane de doze au costat doar prețul expus de ziariști? Păi, au fost costuri de depozitare și stocare la minus 80 de grade, costuri de transport și distribuție, costuri cu aranjamentele financiare și, desigur, costuri cu intermedierea și consultanța. Zeci sau chiar sute de milioane de euro suplimentari.

Desigur, au fost mulți naivi, idioți utili și chiar proști de-a binelea și în rîndurile populației. De exemplu, unii au crezut că serurile acestea experimentale sunt gratuite. Unii, auto-pictați ca elite progresiste și persoane dăștepte, au susținut chiar că primitivii/medievalii care refuză minunatul ser (injectat „gratis“...) să facă bine să achite costurile spitalizării în caz de boală. Asta în condițiile în care noi toți, inclusiv noi, medievalii și primitivii, achitam taxe, impozite și contribuții din care s-au achitat (și se vor achita) serurile „gratuite“.

Ca să poată proștii fuduli și influencerii să-și procure codul QR, chestia aia totalitară care le dădea acces la fast food-ul din mall (unde să se poată așeza la masă, printre pădurile de scaune goale, pentru a plescăi fericiți și cu zgomot din buze, pentru a le face în ciudă ne-înțepaților...) am plătit și vom plăti noi injecțiile cu ser „gratuit“. Dar, ce să faci, așa e cînd te uiți în oglindă și nu vezi un prost și un infatuit, ci un erou care luptă pentru supraviețuirea bunicului, salvarea planetei și pedepsirea exemplară a putinismului.

Știu că e lung și greu textul de mai sus. Așa că rezum: România are nevoie urgent de de-prostificare.

Gheorghe Piperea

Notă redacțională: Articol preluat de pe <https://www.bursa.ro/romania-are-urgent-nevoie-de-un-amplu-si-ferm-sustinut-proces-de-de-prostificare-a-functiei-publice-21401646>

Limba ca o taină (4)

Argumentul latinității limbii române prin terminologia religioasă folosit de filologii încă agreați academic – de exemplu rom. *biserica* < lat. *basilica* (cf. DEX) – este fals, de vreme ce pentru lăcașul de cult latini foloseau termenul *ecclesia*. Explicația adepților teoriei originii sud-dunărene a limbii și a poporului român (dând apă la moară cotropitorilor dinspre vest ai Transilvaniei ajunși acolo după 880) e curioasă: spre deosebire de celelalte limbi așa-zis neolatine româna și-ar fi împrumutat cuvântul din grecescul *basiliki-βασιλική* (i.e. „casă împărătească / regală“), luat de grecii care preluaseră cuvântul de bază latinesc *basilica*! Altfel spus, românii ar fi împrumutat de la greci un termen... împrumutat de aceia din latină! Credeți și nu cercetați!...

Realitatea este că românescul *biserică* existent și-n aromâna care l-a păstrat sub forma arhaică *băsearică*, și-n retoromană sub forma *baselga*, și-n dalmată *bašalka* este o creație autohtonă. Argumentele enumerate de Lucian George Costi în volumul 1 al monumentalei sale lucrări *Româna – limba vechilor cazanii*¹ sînt imbatabile: arhitectonic latini denumeau basilică o clădire din piatră, marmură etc. cu rol laic, administrativ, de tribunal, unde, pînă la Edictul de la Milano din 313 se judecaseră diverse cauze, inclusiv de învinovățire a creștinilor. Abia prin edictul de la Salonic din 380 creștinismul devenea religia oficială a imperiului. Denumirea adjectivală *basilică* preluată de latini din *βασιλική* atestat în greaca veche era un derivat al substantivului *basileus* – șef, căpetenie, rege, domn, stăpîn și era folosit doar în expresia *basilikē stoá*, casă regală / a stăpînului / a domnului / a căpeteniei etc. În *basileus*, dacă înlăturăm desinența grecească *-eus* descoperim cuvântul de substrat *basil* (*bas*= „cel cu putere“, *-ile*= „legat de alții“), preluat de greci din limba pe care ei au aflat-o la băștinașii pelasgi pe care i-au invadat – e limba strămoșilor noștri reali – cea mai veche variantă cunoscută a limbii [pe care o vorbim și astăzi!] *Numele în pelasgă de insule din Marea Egee sînt identice cu vocabule comune ale limbii noastre: Lemn(os), Rod(os), Creta, Crocira, Carpat(os) etc. Vezi N[icolae] Desușianu*² [**Dacia preistorică**, reeditată în 2002 de editura bucureșteană Arhetip].

Lingvistul Mihai Vinereanu reia afirmațiile lui Robert Beekes, autorul ultimului **Dicționar etimologic grecesc**, [care] arată că aprox. jumătate din lexicul limbii grecești clasice provine din limba de substrat, adică din limba pelasgă. *SUTE DE CUVINTE DE SUBSTRAT DIN GREACA VECHIE AU COGNAȚI APROPIAȚI ÎN LIMBA ROMÂNĂ DE AZI, cuvinte care nu sînt moștenite din proto-greacă. În plus, tot Beekes arată că mai tot Panteonul așa-zis grecesc provine tot din limba de substrat, precum și o mare parte dintre toponimele și hidronimele grecești.*³

Fonic, *biserică* și *basilica* diferă vocalic, fiind imposibile trecerile **a**→**i** și **i**→**e**; de asemenea, consoana intervocalică **l** nu se transformă obligatoriu în **r**, precum, bunăoară, ar fi cazul în *felix* / *fericit*, căci altfel se constată în *ferrum* / *fier*, *fenestra* / *fereastră* etc.

Semantic, mult mai vechea denumire pentru lăcașul de cult al pelasgo-traco-geto-dacilor nu concordă cu numele construcției laice greco-latine mai nou apărută istoricește. Este imposibil să fie adevărată teoria academică în contradicție cu Sfînta Tradiție a Bisericii Ortodoxe Române că locuitorii spațiului carpato-danubiano-pontic au început să-și construiască edificii de cult abia

¹ București, Editura Uranus, 2021.

² Lucian George Costi, *op. cit.*, nota 26 de la pp. 99-100.

³ <https://limbaromana.org/revista/cultura-greaca-si-furtul-de-identitate/>

după 380, când ar fi putut fi vorba despre preluarea-transformarea cuvântului *basilică* în *biserică*. Sfinții Niceta de Remesiana (335-414) și Ioan Casian (360-435) din Dobrogea sînt personalități strălucite chiar și pentru occidentali prin experiența cultică – cel de-al doilea menționat inițiind în Provence primele așezăminte religioase – și e sigur că aveau la dispoziție lăcașuri pe care e absurd să nu le fi numit cumva, așteptîndu-i pe alții să le dezvăluie cum anume!

Lucian George Costi, al cărui raționament strălucit l-am rezumat aici, precizează tranșant: *biserica e un cuvînt compus arhaic iar cele opt sunete din care e compusă [...] nu sînt o înșiruire aleatorie de foneme, ci reprezintă juxtapunerea unor morfeme, urmînd un procedeu obișnuit al modului savant de construire a vocabularului arhaic religios*⁴ [folosit în vastul spațiu geografic ocupat de strămoșii românilor]. Particulele fundamentale din care este alcătuit acest substantiv sînt BI (exprimînd conceptul „bine“), SER (semnificant major, pe care era pus accentul în rostirea cuvîntului, acoperind sfera conceptuală *a aduna împreună elemente disparate, pe plan concret și sau abstract, în scopul de a se obține o entitate cu noi însușiri, comune tuturor elementelor*⁵), I (morfem echivalent cu E din sumeriană și semnificînd clădire) și CA (în teologia arhaică denumirea pentru suflet, regăsită în religia sumeriană și în cea egipteană). Punînd în ordine logică aceste particule fundamentale de construcție, definiția cuvîntului devine:

A = ne strîngem **SER**

B = într-o clădire anume destinată **I**

C = ca să ne rugăm către Cel de Sus în rit solar **R'**

D = să-i fie bine **BI(NE)**

E = sufletului **CA**

sau:

BISERICA = CLĂDIREA I UNDE SE STRÎNG SER SUFLETELE CA PENTRU A ADORA SOARELE R(E) CA SĂ LE FIE BINE BI⁶.

Meritul acestei extraordinare decodări e atribuit de Lucian G. Costi savantului ardelean Lucian Iosif Cueșdean, care a intuit că *bi-SER-ic-a e străină de ba-ZIL-ic-a și că lumea se strînge la BI(ne)-SER-ic-ă*⁷.

Cum se poate observa, codurile **S*R** și **R*** sînt suprapuse în lexemul *biserică* în particula de construcție **SER**, ajungîndu-se astfel la un fenomenal nivel de concentrare. Formația științifică de matematician a lui Lucian G. Costi îl îndreptățește să afirme în această privință: *Se poate verifica dacă cele notate aici sînt rodul unei speculații sau, dimpotrivă, corespund realității voite de sacerdoțiul românilor de acum cîteva milenii. Calculul matematic prin analiza probabilistică exclude ipoteza unei simple coincidențe. [...] Rezultatul confirmă că șansa ca cele cinci atribute să fi apărut prin jocul întîmplării este mai mică de 0,00000001, adică practic este imposibil ca termenul *biserică* să nu fi fost izvodit de minți luminate*⁸.

Fără îndoială, arheologia sprijină raționamentul savantului pe care ni l-a dăruit Dumnezeu să facă în sfîrșit dreptate limbii noastre: siturile culturii Gumelnița din sudul Munteniei au scos în lumină o realitate geografică evidentă de la ieșirea din defileul Cazanelor pînă la Tulcea: unul dintre malurile Dunării, cel sudic, e mai înalt, ca un podiș, în contrast cu cel nordic. Zona era denumită **Podunavia**, adică Ținutul de pe malul de sus (**po**) al apei (**avia**) Dunării (**duna**). Aceleași culturi îi aparțin fundațiile de biserici și machetele executate în lut ars (Căscioarele-

⁴ *Op. cit.*, pp. 110, 111.

⁵ *Idem*, p. 112.

⁶ *Idem*, p. 123.

⁷ Lucian Iosif Cueșdean, *Limba românilor nu se trage de la Roma*, p. 153, citat de Lucian G. Costi la p. 126.

⁸ Lucian G. Costi, *op. cit.*, p. 127.

Ostrovel). Aceste miniaturi seamăna izbitor cu *chivoturile* care se află pe altarele tuturor bisericilor românești actuale. Chiar cuvintele care desemnează spații scobite *covata, covrig, coviltir, cavaf, căuș, coif, caval, chivără* conțin codul străvechi **C*V** din *chivot*, care a dat și termeni înrudiți în limbile romanice *cava, caverna, cuva, chiuveta*.

Pentru că în timpul alcătuirii acestui număr al revistei ne aflăm în Postul Paștilor, cred nimerit a încheia acest episod al serialului meu cu opinia demnă de luat aminte a eruditului cercetător care, analizând morfemele **jde-ște** aflate în raport sonor-surd, în capitolul 22 **Particula imaginară** a cărții sale apărută în 2016 afirmă:

„Termenul *paște/paști* nu este originar din lat. *pascha, ae*, cum afirmă DLRM. Morfemele românești *pa-ște* nu au sens în latină, unde *pa* nu are semnificația *sus* și *scha, ae*, nu e același lucru cu *ște*. Alăturate, ele înseamnă ceva bine defint pe românește. Dacă despărțim cele două morfeme ale sale, *pa* și *ște*, obținem *pa* e Lumea de Sus, *ște* e ipostaza, starea de așteptare, fiind același *ște* din *a a-ște-pta*, sau *nă-de-jde* (unde e rostit sonor **jde**). Cuvântul *pa-ște* spune doar că e o sărbătoare legată de AȘTEPTAREA A CEVA IMPORTANT LEGAT DE LUMEA DE SUS. Termenul *paște* e foarte vechi în limbă și are în el închisă o taină, pe care o bănuim doar. Să se fi știut la noi că va veni vremea când vom sărbători Învierea Domnului?“⁹

Dumnezeu va răspunde fiecăruia dintre noi, cei care, asemenea lingvistului, ne mai punem întrebări de această profunzime.

30 mărtișor 2022

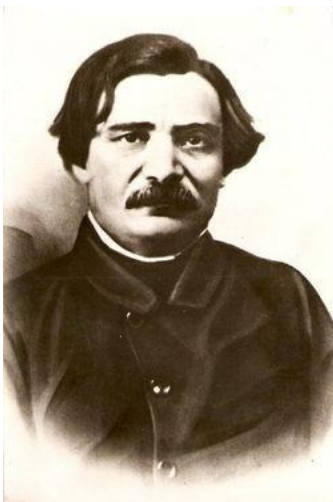
Mihai Floarea

(Va urma).

Înaintașul „sburător“ – Ion Heliade Rădulescu

*Fără școală să nu aștepte nimeni nici părinți buni,
nici fii buni, și prin urmare nici stat bine organizat
și bine cîrmuit și păstorit.*

Ion Heliade Rădulescu

Personalitatea culturală complexă a scriitorului Ion Heliade Rădulescu, așezată de către strălucitul istoric și critic literar G. Călinescu în monumentală sa *Istorie a literaturii române de la origini și până în prezent* (1138 p.), Ed. Fundațiilor Regale, 1941, la semnificativul capitol **ROMANTICII** (1827 – 1848), este prezentată printr-o deliberată și îndelung de bine cumpănită subliniere: *După Dimitrie Cantemir, a doua mare personalitate a literaturii române este fără îndoială Ion Eliade Rădulescu, scriitor cu suflet ardent, creator pretutindeni, desfășurat deopotrivă în viață și artă, înzestrat cu mari însușiri și cu tot atât de mari cusururi. De altfel, analitic, meticolos și intransigent în ceea ce privește promovarea criteriului*

⁹Lucian G. Costi, *Limba Română. Nașterea și falsurile istorice. Taina formării cuvintelor. Recuperarea originilor reale*, București, Editura Uranus, 2016, p. 680.

său estetic în *Magna sa Istorie*, G. Călinescu îi acordă studiului vieții și operei lui *Eliad Rădulescu* nu mai puțin de optsprezece pagini (128-146), fiind deosebit de atent la evoluție și inovare, încheindu-l într-o aceeași distinctă notă de autoritate critică: *De n'ar fi trebuit să înceapă totul și să-și cheltuiască energia în lupta pentru formația limbii în învălmășeala căreia nu putea vedea limpede adevărata cale, Eliade ar fi putut deveni un foarte mare poet*. Rezidă de aici însemnatul rol de *înaintaș* pe care Ion Heliade Rădulescu l-a jucat la vremea sa, după cum se va vedea, ca *poet, scriitor, filolog, gazetar, traducător, om politic, membru fondator și primul președinte al Academiei Române, ctitor al culturii românești din Muntenia de dinaintea Revoluției pașoptiste*.

Poate de aceea, dar și în contextul spiritului peren al împămîntenitei tradiții românești se cuvine acum, mai mult ca oricînd, să ne oprim rememorator asupra personalității iluminate a lui Ion Heliade Rădulescu, tocmai cînd pe *răbojul* timpului nestatornic se marchează, iată, 220 de ani de la nașterea lui, din 6 ianuarie 1802 și 150 de ani de la trecerea lui la cele veșnice, din 27 aprilie 1872.

În sprijinul sugeratului omagiu închinat înaltei personalități a lui Ion Heliade Rădulescu stau deopotrivă, atît numeroasele note ale biografilor și exegeților săi, cît mai ales aprecierile critice asupra operei sale, elaborate la timpul lor de către consacrați critici literari, dintre care vom cita cîteva: *cel mai bun poet al Țării Românești* (Mihail Kogălniceanu), *părinte al literaturii române* (B. P. Hasdeu), (...) *lui Eliad Rădulescu trebuie să i se recunoască o foarte frumoasă limbă literară populară, foarte mult spirit mucalit și umor...* (N. Iorga), *Eliad nu este un om. Eliad este o epocă* (V. A. Urechia), *Antolida sau Omul și forțele, capodopera întregii lui poezii este un poem miltonian, în care celestul, divinul, extazele sau angelismul sunt convocate împreună cu infernalul, apocalipticul și demonicul, într-o unitate a contrariilor rareori atinsă în lirica română* (N. Manolescu). Bineînțeles, pe lîngă aceste multe și elocvente *acceptări elogioase*, au existat și singulare *contestări severe*, exprimate de către contemporanul N. Bălcescu și mai tîrziu de Titu Maiorescu și Al. Rosetti, dar acestea n-aveau cum să clatine *verdictul critic* al lui G. Călinescu, legat de poziția lui I. Heliade Rădulescu în literatura română.

De aici încolo nu ne rămîne decît să parcurgem cu înțelegere *firul biografiei sale*, dezvăluitor al conturării momentelor revelatoare, de formare și afirmare a indubitabilelor calități ce-i însoțesc strălucita personalitate a *...înaintașului „sburător“*.

Astfel, la 6 ianuarie 1902, la Tîrgoviște, în familia înstărită a Eufrosinei (*cu origini grecești*) și a lui Ilie Rădulescu (*mic boiernaș, proprietar și căpitan de poteră*) se naște fiul Ioan Rădulescu. Sub influența mamei sale și după moda timpului, în 1811, ajuns la vremea învățaturii, începe să învețe mai întîi în limba greacă, reușind să descopere frumusețea *Alexandriei* și apoi, autodidact, va învăța românește, dintr-o lucrare istorică a lui Petru Maior. Între 1813 și 1815 învață la școala de la „Sf. Nicolae“ din București, sub îndrumarea dascălului Naum (*probabil, Naum Rîmniceanu*), iar pînă în 1818 va învăța la școala grecească de pe lîngă Academia Domnească de la Schitu Măgureanu, acolo unde, avînd deja primele încercări poetice, descoperă versurile poetului grec Atanasie Hristopoulos, pe care le traduce în întregime, semnînd cu *Eliad și/sau Eliade*.

În perioada 1818 – 1820 se transferă la *școala românească de ingineri hotarnici* de la Colegiul Sf. Sava, deschisă de Gheorghe Lazăr, urmînd modelul *școlii de hotărnicie de la Iași*, înființată în 1813 de către Gh. Asachi. Însușindu-și strălucit *științele filosoficești și matematicicești* predate în cele trei cicluri ale școlii, între care: *slovenirea și ortografia, gramatica, poetica, mitologia și geografia, retorica și istoria, geodezia sau ingineria cîmpului și arhitectura, geometrie, trigonometrie și algebră*, Ion Rădulescu, mai cunoscut sub numele de *Heliade*, este remarcat de către Gh. Lazăr, întrezărindu-l drept un bun continuator al operei sale cultural-

scolastice. Drept urmare, din 1820 Gh. Lazăr îl asociază pe Ion Rădulescu ca profesor-ajutor de aritmetică și geometrie, iar din 1822, la numai 20 de ani, acesta îl succede pe Gh. Lazăr la conducerea Colegiului Sfântul Sava, funcție pe care o va deține pînă în 1829.

Tot pe atunci, în 1827, aderă la noua *Societate literară* a lui Dinicu Golescu, al cărei program conținea puncte îndrăznețe privind promovarea ideilor *iluministe* ale occidentului, o tot mai largă răspîndire a școlii românești în județe și la sate, înființarea unui *colegiu* la Craiova, a unui *teatru național*, publicarea de gazete în limba română, a operelor autohtone și traducerilor. Aici I. Heliade Rădulescu își va citi traducerile sale din Lamartine, dar și gramatica sa. Un an mai târziu, în 1828, va tipări la Sibiu ***Gramatica Românească***, o lucrare în care Heliade militează pentru unificarea limbii române literare, definind-o ca fiind: *prima gramatică metodică și aproape filosofică*.

Anul 1829 îi prilejuiește lui Heliade o nouă și însemnată reușită, aceea de fondator al „Curierului românesc“, al cărui prim număr a apărut la 8/20 aprilie, fiind *prima gazetă în limba română din Principate*. Afirmția este cît se poate de corectă deoarece „Curierul românesc“ al lui I. Heliade Rădulescu a devansat cu aproape două luni apariția, la 1 iunie 1829, a gazetei cultural-politice „Albina românească“, fondată de Gh. Asachi la Iași. Avînd ca deviză *Urăsc tirania și mi-e frică de anarhie* și cu unele mici întreruperi, „Curierul românesc“ și-a continuat apariția pînă în 1859, anul Unirii Principatelor.

În 1832 reușește să devină proprietar unic și director al „Tipografiei lui Eliad“, unde se vor tipări „Buletinul oficial“, creațiile proprii și traducerile sale din Lamartine, Voltaire, Byron, Moliere și Cervantes, precum și operele scriitorilor afirmați în acea epocă.

Consecvent militant al „Societății literare“, la stăruința lui, în 1833 ia ființă „Societatea Filarmonică“, ce trebuia să asigure *cultura limbei românești și înaintarea literaturii, întinderea muzicii vocale și instrumentale în Prințipat și, spre acestea, formarea unui Teatru Național*. Urmare directă a acesteia, cum notează și biograful T. Tudorancea, *la 20 ianuarie 1834 se deschide „Școala de muzică vocală, de declamație și de literatură“, al cărei director și profesor devine Heliade, contribuind concret la primele reprezentații teatrale în limba română*. După numai șapte luni de școală, la 29 august 1834, cursanții au susținut primul spectacol cu piesa lui Voltaire ***Fanatismul***, tradusă și regizată de către I. Heliade Rădulescu. Mergînd în aceeași direcție, la 1 noiembrie 1835 Heliade scoate și primul număr al „Gazetei Teatrului Național“, tribună a preocupărilor *Școlii de muzică*.

În 1836 găsește vreme să adune și să tipărească volumul ***Culegeri din scrierile lui I. Eliad de proze și de poezie***, foarte bine primit în mediul cultural al epocii. În 1840, fiind desconspirat complotul de răsturnare a domnitorului Al. D. Ghica, scrie și publică poemul reprobator ***Căderea dracilor***, care-i va aduce postul de *inspector general al școlilor*, permițîndu-le lui Heliade și lui Petrache Poenaru înființarea a nu mai puțin de 4000 de școli(!) în toată Țara Românească, *ale căror programe de învățămînt au folosit alfabetul latin în locul celui chirilic*. Dacă ar fi să ne rezumăm doar la acest fapt de mare *întîietate*, prin care I. Heliade Rădulescu a devansat cu mai mult de două decenii *reforma învățămîntului românesc*, adoptată cu înțeleaptă judecată, în 1864, de către Alexandru Ioan Cuza, primul domnitor al Principatelor Unite, ar fi fost, desigur, suficient! Numai că strădaniile *iluminate* ale lui Heliade nu se opresc aici și, în 1841, publică în gazeta „Foaie pentru minte, inimă și literatură“ de la Brașov un amplu articol în care militează pentru *drepturile politice ale claselor sociale active, intelectualitatea în primul rînd*, prin care își atrage opoziția mării boierimi. În 1844 demască *Afacerea Trandafiloff* privind ilegalitatea concesiunii exploatarii minelor din Valahia, pe care o combate în poezia ***Măceșul și florile***, tipărită pe foi volante în 30000 exemplare.

Tot în 1844 Ion Heliade Rădulescu compune și publică în „Curierul românesc“ din 4 februarie balada **Sburătorul**, un poem de un romantism aparte, care reînvie într-o versificație impecabilă mitul *Erosului* popular. Privind această baladă, G. Călinescu se exprimă fără echivoc: *Capodopera rămîne Sburătorul*. La fel va face mai târziu și criticul Șerban Cioculescu care consideră că: *Poetul (Heliade n. n.) a dăruit literaturii noastre o capodoperă: Sburătorul, făurită oarecum demonstrativ ca o posibilă înviere a miturilor populare*.

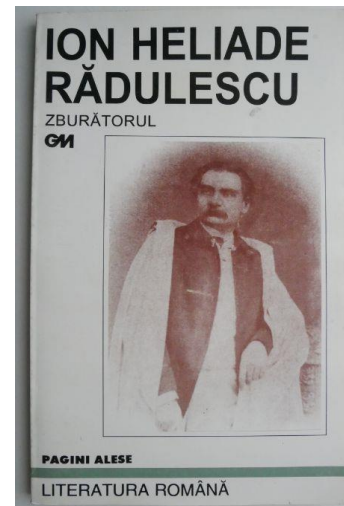
Într-adevăr, Heliade redă cum nu se poate mai liric zburciul și tulburările lăuntrice ale Floricăi, fata atinsă de fiorul primei iubiri, provocate de către *demonul frumos al Zburătorului*: *Vezi, mamă ce mă doare! și pieptul mi se bate, / Mulțimi de vinețele pe piept mi se ivesc; / Un foc s'aprinde-n mine, răcori mă iau la spate, / Îmi ard buzele, mamă, obraji-mi se pălesc!* La fel de bine pastelate sînt și tablourile din natură: *Încep a luci stele, rînd una cîte una / Și focuri în tot satul încep a se vedea; / Tîrzie astă seară răsare-acum și luna / Și cobe, cîteodată, tot cade cîte-o stea*.

Citită și recitită și astăzi, după atîta și atîta vreme, balada **Sburătorul** oferă cititorilor o aceeași sensibilitate a lecturii, dar și o subtilitate de gînd... *luceferian*.

Stăpînit mereu de neastîmpărul inovativ, în martie 1846 Heliade lansează un nou proiect: „*Început de bibliotecă universală*“, propunînd publicarea anuală a *cîte 21 de volume din operele marilor filosofi și scriitori ai lumii*, din păcate, nerealizat. În 1847 traduce din Byron și scoate volumul **Vocabular de cuvinte străine în limba română**.

Revoluția de la 1848 îl găsește pe I. Heliade Rădulescu în comitetul de conducere al Frăției, participînd alături de N. Bălcescu la redactarea **Proclamației de la Islaz**, pe care o va citi cu înflăcărare, la 9/21 iunie 1848, în fața numeroasei mulțimi a țăranilor adunați la Islaz din județul Romanați, a cărei introducere mobilizatoare, cu siguranță, a compus-o: *Fraților români, timpul mîntuirii noastre a venit; popoul român se deșteaptă la glasul trîmbiței îngerului mîntuirii și își cunoaște dreptul său suveran*. Revoluția reușește să-l răstoarne pe *Vodă Bibescu* și la patru zile de la *adunarea populară de la Islaz* se instalează *guvernul vremelnicesc*, prezidat de mitropolitul Neofit, în care a fost inclus și Heliade ca ministru la „*Credință*“. Din păcate, la 19 iunie armata, aflată la dispoziția boierilor reacționari, a arestat membrii guvernului revoluționar, dar acțiunea populației bucureștene, avînd-o în frunte pe Ana Ipătescu, a reușit să-i elibereze, astfel că, ulterior, cu acordul *Porții otomane*, guvernul instalat este înlocuit cu o *locotenență domnească* din care făceau parte I. Heliade, Cr. Tell și N. Golescu, între care Heliade era recunoscut ca domnitor incontestabil, manifestînd o *poziție moderată* în legislativul acesteia. Neașteptat, însă, la 13 septembrie 1848 armata otomană intră în București și desființează autoritatea *locotenenței*. Pentru I. Heliade Rădulescu și ceilalți revoluționari a urmat... *exilul*, care s-a tot prelungit timp de zece ani, pînă în 1858, cu sediu stabil la Paris, *în speranța de a dobîndi o statură culturală și politică de nivel european*.

La Paris s-a remarcat constant în publicațiile democratice majore: „Le Siècle“, „Le Temps“, „La Semaine“, „La Voix du Peuple“, „La Presse“, „L'Europe et Amérique“ și tot aici va edita *Souvenirs et impressions d'un proscrit*, precum și *Epistole și acte ale oamenilor mișcării române din 1848*.

În 1859, după Unirea Principatelor, revine definitiv la București, unde participă la aprinderea luminilor Lojii bucureștene Steaua Dunării, al cărei Mare Maestru a devenit în 1861¹⁰. Dorind să reintre în viața politică, luptă pentru un post de deputat, pe care îl va obține abia în 1864, când a fost ales deputat de Muncel. Până atunci publică *Echilibru între antiteze* sau *Spiritul și materia*, însemnând *prima schiță românească a unui sistem filosofic*. De asemenea, revenind la istoria națională, în 1861, publică volumul *Prescurtare de Istoria Românilor* sau *Dacia și România*, ce va fi reeditat și în 1869.

În 1867, ca membru fondator, Ion Heliade Rădulescu devine primul președinte al *Societății Academice Române* (Academia Română), demisionând însă în noiembrie 1869 pe motivul *respingerii proiectelor sale ortografice*. Între anii 1868 – 70, republică în 4 volume *Curs întreg de poezie generală*.

După doi ani de la pierderea soției sale, la 27 aprilie 1872 Ion Heliade Rădulescu se stinge în casa sa din strada Polonă, avînd parte de funeralii naționale; la înmormîntarea sa din 30 aprilie,

în curtea Bisericii Mavrogeni de la Șosea participînd mii de oameni, după cum s-a relatat în „Trompeta Carpaților“. Discursurile funerare au fost rostite *cu mare tristețe dar și înaltă cinstire* de către Petrache Poenaru, C. Esarcu și B. P. Hasdeu. Însuși Mihai Eminescu, după ce îl proslăvise în *Epigonii* și *Odă la Heliade*, compune îndurerat poezia omagială *La moartea lui Eliade*: (...) *O, limba lui! Îmi pare c-aud cum ea răsună / În aspra ei mînie, zidind nor după nor, / Din ștearsa, nențeleasa a istoriei rună / A descifrat al ginții puternic viitor*.

În semn de adîncă și nepieritoare recunoștință adusă strălucitului *înaintaș* – *sburător* al Neamului Românesc, Ion Heliade Rădulescu, în 1881, la nouă ani de la trecerea lui la cele veșnice, a fost inaugurată la București impozanta sa statuie, realizată în marmură de către renumitul sculptor

¹⁰ Afirmatie hazardată. Conform datelor prezentate de Horia Nestorescu-Bălcești „**se zice că** pe Eliade, în 1833-1835, **l-ar fi introdus** în lojă dr. Alcibiad Tavernier (G. Bogdan-Duică); după tradiția familiei Eliade, Lazăr l-a introdus pe Eliade în tainele Masoneriei“. Oricum, în 1843 făcea parte din Loja bucureșteană Frăția; în 1859, avînd gradul 18, participă la aprinderea luminilor Lojii bucureștene Steaua Dunării, al cărei Mare Maestru **se pare** că a devenit în 1861. (cf. http://tratatuldeistorieamasoneriei.ro/ilustiri_fm.html). Observațiile mele: 1) Loja bucureșteană Frăția nu era propriu-zis aparținătoare masoneriei, așa cum rezultă din cele scrise de Emanuel Bădescu în „Ziarul de Duminică“ din 11 mai 2007: „Pentru a [...] salva națiunea, tinerii boieri luminați au pus atunci bazele unor societăți secrete, cea mai cunoscută fiind *Frăția*. În același scop, cei mai mulți dintre membrii acestor societăți au intrat în lojile masonice propriu-zise; astfel, gîndeau ei, vor putea stabili legături externe, „invizibile“, strînse și puternice“. Moda înființării unor asociații secrete era cunoscută, după cum se știe, însuși Mihai Eminescu va adera la Societatea Carpații, atent urmărită de agenții austrieci. 2) Construcțiile verbale impersonale **se zice**, **se pare** și cea prezumtivă **l-ar fi introdus** nu sînt de natură a demonstra ceva, făcînd parte din limbajul specific supozițiilor. 3) Cercetătoarea Victoria-Virginia Apreotesei (v. și „Euxin“, nr. 22 /2007, <https://fdocumente.com/reader/full/e-u-x-i-n-web-view-nr-22-2007- revista-cenaclului-de-dezbateri-spirituale-al>), bibliotecară la Biblioteca Centrală de Sat din București, pe care am avut onoarea de a o cunoaște foarte bine în perioada 1992-1996, fiindcă frecventam amîndoi Schitul Darvari și luam masa împreună, documentîndu-se în vederea scrierii unui roman dedicat lui Ion Heliade Rădulescu – elaborat 75% și rămas în manuscris, din păcate, din pricina dispariției sale premature –, mi-a declarat că, în calitatea sa de creștin practicant, autorul *Sburătorului* a refuzat încă din vremea cînd trăia în Franța recrutarea în masonerie, fapt ce l-a supus urii, ridiculizării și marginalizării din partea celorlalți intelectuali ai vremii. (Mihai Floarea).

italian Ettore Ferrari, fiind amplasată deloc întâmplător vizavi de Universitate.

În lumina veșnică a posterității sale, în Țirgoviștea natală funcționează Liceul „Ion Heliade Rădulescu“, iar în numeroase orașe din România, între care: București, Brașov, Timișoara, Tg. Mureș, Călărași, Caracal, Cîmpina ș.a., întru cinstire, numele său i-a fost atribuit câte unei străzi.

Și astăzi, la 220 de ani de la naștere și 150 de ani ai veșniciei sale, opera lui Heliade prezintă interesul mereu actual al reeditării, al cercetării și redescoperirii valențelor sale pluraliste. Din aceasta se desprinde la fel de viu și povățuitor îndemnul lui Heliade: *Scrieți băieți, numai scrieți!*

Mihai Caba

Nu poți fi om frumos fără să fii curat la suflet. Cugetări de-ale părintelui Nicolae Tănase, citate de prof. Mihai Floarea

Cred că problema noastră trebuie să fie asta: propriul sfârșit!... Restul e treaba altora (pregătiți ani de zile pe bani mulți)... să facă (analize, previziuni)!... Genunchiul la rugăciune... Minte trează... Fapte bune... Spovedanie... Liturghie... Rugăciuni pentru refugiați și prizoniți, rugăciuni pentru luminarea minții conducătorilor aleși de majoritate și permiși de Dumnezeu și mai ales încetarea războiului cu Dumnezeu avînd ca arme contra lui PĂCATELE noastre dintre care cele mai mari: AVORTUL CHIRURGICAL, AVORTUL HORMONAL (sterilet și pastiluțe...), FOLOSIREA MIJLOACELOR CONTRACEPTIVE (prezervativ... planificare... etc.), FECUNDAREA IN VITRO...

Am primit și mesajul acesta (nu îmi aparține, dar îl împărtășesc total):

„Am tot urmărit zilele acestea direcția creștinilor. Nu ne mai trezește nimic conștiințele, nici boala, nici războiul, pînă la urmă fiecare zi în plus este un mister. A început Postul cel Mare: slujbe, spovedanie, program liturgic extrem de variat și oportunitate de a schimba cu adevărat ceva în interiorul nostru.

Frica unui război care ar putea da peste cap toate planurile și idealurile noastre ne-a pus în situația să luăm cu asalt ceea ce iubim mai mult și de ceea ce ne îngrijim în primul rând: pînțelele noastre. Cozi și aglomerație în toate magazinele. Isterie, o frică obsesivă de a nu rămîne cu frigiderul gol.

Aseară s-a declanșat o altă nebunie: **cozi de sute de metri la cele mai multe stații de benzinărie.**

În biserici, liniște și cîțiva oameni. Nu am văzut cozi la spovedit, nu se înghesuie lumea la Denia Canonului. **Sufletul este ultima noastră grijă în orice situație.** Nu o luați ca o muștrare, este doar ceea ce cu toții puteți vedea. Cînd se declanșează alarma de incendiu, fiecare dintre noi încearcă să-și salveze din casă lucrurile pe care le prețuiește cel mai mult: unii pun mîna pe bani și pe alte bunuri materiale. Alții caută să-și tragă în fugă doar cîteva haine pe ei. Firesc ar fi să scoatem înainte de orice soția și copiii, sufletul și veșnicia noastră. Dar sîntem atît de lipiți de material, încît mi-e teamă că cei mai mulți am uitat că sîntem veșnici.

Să nu uităm de sufletele noastre fraților, acum, pînă cînd nu este prea tîrziu!“

Retrimite și alte gînduri de-ale mele și de-ale altora:

Omul religios trebuie să aibă o rînduială. Pentru că religia trebuie să fie liber-consimțită, adesea omul alege ce vrea și cum vrea în necunoștință de cauză.

În Biserica Ortodoxă... creștinii trebuie să aibă o rînduială. Fără rînduială creștinii pot deveni vulnerabili.

Auzim adesea: „Cred că mi s-au făcut vrăji!“ Subiectul e foarte amplu de discutat. Pînă a ajunge să cunoaștem mecanismul prin care se poate face rău cuiva, ar trebui să știm cum devenim imuni la vrăji, la farmece și la orice lucru rău sau la orice lucrare a dracului, mai precis cum facem să fim imunizați ca orice rău să nu pătrundă în noi.

De știut: Biserica nu furnizează „Servicii“. Biserica este MAMA noastră!... **Biserica oferă o masă în fiecare duminică și sărbătoare și chiar în restul zilelor fiilor ei. Masa aceasta este tocmai împărțirea de și cu Dumnezeu...** Cine n-are BISERICA de MAMĂ, n-are pe DUMNEZEU de TATĂ!... Deci: cine nu merge la Biserică rămîne nemîncat. Mersul la Biserică înseamnă:

- Participare la Slujbe
- Cunoașterea Învățăturii de credință
- Spovedania
- Fapte de Milostenie
- Post după rînduiala Bisericii
- Continuarea rugăciunilor acasă și multe altele potrivite unor fii ascultători ai Bisericii

Învățăturile străine noi nu înseamnă a trăi în prezent, ci în confuzie. Nu trebuie să fim moderni, ci înnoiți!... Iar Dumnezeu le-a făcut toate BUNE FOARTE!... Este imposibil să înțelegem cum oameni de primă mînă se contaminatează de un autor, sau de o carte, sau de o idee!...

Nu există preoți cu „har“ și preoți „fără har!“ De aceea nu trebuie să alergăm după preoți „speciali“, ci să ținem de preotul parohiei noastre, sau de un preot la îndemîna noastră pentru a putea să ne spovedim des.

Cînd într-o familie se practică uciderea programată a copiilor, copiii uciși strigă împotriva fraților lor vii din cauza căroră au fost omorîți după principiul CRIMINAL: „să-mi trăiască cei pe care îi am și să am ce le ofer!“

Pentru asemenea păcate trebuie făcut CANON, adică așezat copil în loc, convingînd mame să nu mai avorteze: canon urmat apoi de lacrimi de pocăință.

Foarte mulți cer dezlegări. Dar dezlegările își au rostul lor. Nu se pot citi dezlegări fără ca cel ce le cere să nu fie spovedit; e în afară de rînduială și apoi, bineînțeles, participarea la Sfînta Liturghie.

Sfîntul Maslu este pentru cei bolnavi, nu pentru orice fel de neajuns. Creștinii trebuie să ceară sănătate la Taina Sfîntului Maslu, nu orice și oricum...

Interesant și trist este faptul că băiat și fată trăiesc împreună, evită sau chiarucid copiii și își pun problema că nu le merge bine!... În condițiile în care regula Bisericii în vechime era ca necununații să nu se îngroape în cimitir (din aceasta învățăm cît de grav este concubinajul, dacă totuși criminalii se îngroapă în cimitir).

Cînd nu avem rînduială în viața noastră, degeaba facem cîteva prescripții religioase (aprimem lumînări, facem sfeștanie în casă, ținem post...). Dumnezeu nu poate fi șmecherit de noi!... **El, în IUBIREA Lui, ne primește oricum, dar DREPTATEA Lui nu lasă împlinirea dorințelor noastre.** De aceea, să nu căutăm PREOȚI CU HAR, ci preoți sinceri cu mîntuirea noastră, „chirurgi iscusiți“ care să intervină pentru distrugerea totală a păcatului.

Cînd avem probleme în căsnicie, dacă sîntem fii ascultători ai Bisericii, putem adăuga în rînduiala rugăciunilor noastre citirea următoarelor Acatiste:

- [Sf. Petru și Fevronia](#)
- [Sf. Arhanghel Rafael](#)
- [Sf. IULIANA din Lazarevo](#)
- [Sf. XENIA din PETERSBURG](#)
- [Sf. Ierarh Nicolae](#)
- [Sf. Nicolae Planas](#)

Părintele Petroniu Tănase (1914-2011) zicea: „Lumea e așa de strîmbată și de îndepărtată de Dumnezeu, încît lucrurile creștinești i se par nebunie... Să nu ții păcatul mult timp nemărturisit, pentru că păcatul e ca o otravă, așa cum spune Sfîntul Macarie Egipteanul: paralizază sufletul! De aceea se află lumea actuală așa de afundată în neputință, pentru că nu se spovedește... Omul să se retragă din cînd în cînd, ca să se întîlnească cu Dumnezeu... Nu vă amăgiți: de nu se va curăți neamul acesta de patimi, Duhul Sfînt nu va veni peste el“.

Omul dacă trăiește în viață dezordonat devine nesimțitor, nu își mai dă seama că un lucru e rău, ajunge să bea nedreptatea ca apa. Face păcatele fără să-l doară capul.

Niciun păcat nu degradează ființa umană așa de mult ca desfrînarea, prin care îți deteriorezi însăși ființa ta. E încurajată pe toată linia, dar e o lucrare potrivnică chemării omului, care nu îl duce la fericire, ci la chinurile veșnice.

Nu poți fi om frumos fără să fii curat la suflet.

Pocăința ne deschide calea cea nesfîrșită a îndumnezeirii.

În ORTODOXIE nu avem NOROC, SOARTĂ, PREDESTINAȚIE, DESTIN, ci numai PRONIA (purtarea de grijă) a lui Dumnezeu și PREȘTIINTA lui Dumnezeu. A chema URSITORI la Botez înseamnă a pune copilul sub „altă protecție“, a suprapune PRONIATORULUI o șansă inexistentă, chiar dacă e în glumă.

În zilele noastre a devenit activă proorocia Sf. Antonie cel Mare: „*Va veni vremea ca oamenii să înnebunească și cine nu va înnebuni va fi văzut de ceilalți ca nebun*“.

Să ne întrebăm:

Oare trăim aceste vremuri? Vremurile când spunem că:

- e mai bine să avortezi decât să hrănești prunc;
- e mai bine să curvești decât să îți întemeiezi o familie;
- oamenii acceptă norocul și nu pronia;
- bărbații se împreună cu bărbați și femeile cu femei;
- banul e Dumnezeu și
- altul are putere asupra trupului tău să îți bage ce vrea în el...

Cine nu e de acord cu toate acestea e NEBUN...

„Există și oameni care se îmbolnăvesc mai ușor. Mai ales cei care vor să fie iubiți nu mor niciodată de moarte bună. Mai există și alții, care caută un răspuns sau o înțelegere din partea anturajului sau care au diferite dorințe. Viața lor este un chin. Așa cum suferi când stai pe cuie, tot așa suferă și sufletul lor. **Fiecare om cu dorințe este un om nefericit. De exemplu:**

- fata nemăritată care vrea să se mărite;
- bătrînul care vrea să nu încărunească;
- junele care se simte singur și vrea să-i dea Dumnezeu un prieten;

Nefericit este și creștinul care dorește să-I fie pe plac lui Dumnezeu, să ajungă desăvârșit, dar, pentru că încă n-a ajuns așa, este plin de zbucium. Pe unul ca acesta, într-o bună zi, o să-l lase inima, ficatul, plămîni, se va îmbolnăvi. De ce? Pentru că vrea să fie desăvârșit. Dumnezeu nu spune așa ceva. Noi Îi răstălmăcim cuvintele.

În esență, toate acestea sunt niște căutări egoiste“ (Arhim. Emilianos Simonopetrul).

COMENTARIU:

Cu cât îți dorești mai mult, cu atât suferi mai mult. Nu contează că dorințele tale par bune sau rele. Încearcă să înveți să te supui voii lui Dumnezeu, lepădîndu-te de dorințele tale. El știe mai bine ce îți este de folos. Ai răbdare și vei descoperi că și ce ți se părea a fi bun, în realitate nu era așa. Roagă-te simplu: „facă-Se voia Ta“ și lasă totul în grija lui Dumnezeu.

Text primit:

„Religia diavolului: MINCIUNA

Astăzi, mai mult ca niciodată, diavolul propovăduiește «adevărul». Are toate măștile la dispoziție. Este plin de «iubire», de «pace». Cu o singură condiție: să i te închini. Cu diavolul nu trebuie să faci pace niciodată. Vine ca un înger de lumină, dar își tîrăște coada și cu coarnele împunge CERUL. De ce are din ce în ce mai mulți adepți?! Pentru că oamenii au adunat faptele întunericului. Și aceste fapte ale întunericului (care și a le pronunța cu gura este rușinos), atrag ca un magnet pe tatăl lor“. [...]

Foarte mulți creștini ortodocși vorbesc de PRIGOANĂ. Fie preiau postări, fie se exprimă ei înșiși astfel... Poate fi așa!... Dar noi, ortodocșii mai și dorim această prigoană. Și dacă nu e o inventăm, uitînd cîte aveam de făcut și nu am făcut. Pentru că și viața creștină autentică e o mucenicie!... Ne dorim MUCENICIA, dar nu ne pregătim pentru ea!... **Mergem la biserică ani de zile cu întîrziere, nu de la începutul slujbei,** iar dacă am fost închiși cîteva luni ni se pare o vecie!...

Omorîm în 32 de ani 32 milioane de copii prin avort chirurgical, 70 000 000 prin avort hormonal și **ni se pare enorm de mult 1000 morți în război.**

„Dacă suntem de aur, când vom fi scuipați vom șterge scuipatul și vom străluci mai mult. Dacă suntem de chirpici și vom încerca să ștergem scuipatul, noroi ne vom face!“ – spunea în 1977 părintele Ioan Negruțiu, mult chinuit în închisorile comuniste.

Să ne folosim de ceea ce a permis Dumnezeu pentru noi și să ne schimbăm modul de viață. Să nu mai avem propriul mod de viață, ci modelul să fie cel verificat de 20 de veacuri.

De acum, reîncepând mersul la Sfânta Liturghie, **să trăim fiecare Liturghie ca PRIMA, ca ULTIMA, ca UNICA Liturghie din viața noastră!...**

Preot Nicolae Tănase – 0746014605

Parohia Valea Plopului

Comuna Posești, Jud. Prahova, cod poștal: 107449

Oficiul poștal Valea Plopului.

Notă: Textul primit prin e-mail de prof. Mihai Floarea, care a primit acordul autorului de a fi dat publicității, a fost adaptat în acest scop potrivit normelor literar-gramaticale actuale.

Text publicat joi, 24 martie 2022 pe <https://www.activenews.ro/opinii/Nu-poti-fi-om-frumos-fara-sa-fii-curat-la-suflet.-Cugetari-de-ale-parintelui-Nicolae-Tanase-citate-de-prof.-Mihai-Floarea-173483>

Remember

O lecție magistrală

Președintele Statelor Unite ale Americii, Abraham Lincoln (1809-1865), a făcut oferta, în anul 1854, ca statul să cumpere o mare parte din teritoriul băștinașilor, iar poporului i-a fost promisă o rezervație. La această ofertă a primit un răspuns din partea căpeteniei Seattle.

Această scrisoare conține cele mai frumoase și mai profunde idei care au fost rostite vreodată despre mediul înconjurător. Scrisoarea a fost trimisă tuturor țărilor lumii cu prilejul Zilei mondiale a Mediului, stabilită la 5 cireșar de către UNEP, iar orașul SEATTLE și-a primit numele acestei căpetenii înțelepte.

„Când marele șef Alb din Washington își trimite glasul că dorește să cumpere pământul nostru – ne cere prea mult.

Cum se pot vinde sau cumpăra cerul și căldura pământului? Așa ceva ne este cu totul străin.

Noi nu sîntem proprietarii prospețimii aerului și limpezimii apei.

Fiecare părticică a acestui pământ e sfînt pentru poporul meu.

Fiecare ac strălucitor de pin, fiecare bob de nisip din vadul râului, fiecare mică negură din întunecimea pădurii sînt sfînte în gîndurile și viața poporului meu; sîntem parte a pământului și el e parte din noi.

Ierburile mirositoare ne sînt surori.

Cerbul, armăsarul, vulturul cel mare – ne sînt frați. Culmile stîncose, pășunile succulente, trupul învelit în căldură al poney-ului și omul, toate aparțin aceleiași familii. Această apă strălucitoare ce curge prin torente și râuri nu este numai apă, ci și sîngele strămoșilor noștri. Dacă vă vindem pământul, trebuie să știți că e sfînt. Că fiecare reflectare din lacul limpede vorbește

despre întâmplări și amintiri din viața poporului meu. Murmurul apei e glasul tatălui-tatălui meu. Rîurile ne sînt frați, ne sting setea. Rîurile poartă canoale noastre. Ne hrănesc copiii.

Dacă vă vindem pămîntul, trebuie să vă amintiți și să învățați copiii voștri că rîurile sînt frații noștri și ai voștri. De aceea va trebui să oferiți rîului bunătatea pe care nu ați oferit-o fratelui. Știm că omul alb nu ne înțelege. Pentru el un pămînt e la fel ca și oricare altul. Față de pămîntul-mamă și fratele-cer se poartă ca față de lucruri care se pot cumpăra, prăda, vinde ca vitele sau ca o podoabă strălucitoare. Lăcomia lui va distruge pămîntul și va lăsa în urmă pustiu. Nu știu.

Modul nostru de viață se deosebește de al vostru. Numai privind la orașele voastre, pe omul roșu îl dor ochii. În orașele omului alb nu există un colțișor de liniște. Nu există loc în care să se audă deschiderea frunzelor primăvara sau tremuratul aripii musculiței. Cea mai mare comoară a omului roșu este aerul. Omul alb parcă nici nu observă aerul pe care îl respiră. Ca unul care e de multă vreme muribund – e imun la duhoare.

Dacă vă vindem pămîntul trebuie să vă amintiți că aerul ne este prețios, că aerul își împarte spiritul cu întreaga viață pe care o întreține. Vîntul care i-a dat bunicului meu primul suflu va primi și ultima lui răsufflare.

Dacă vă vindem pămîntul trebuie să-l păziți ca pe ceva sfînt. Ca pe un loc în care și omul alb va putea să inspire aerul îndulcit cu mireasma florilor. Vom examina oferta voastră de a ne cumpăra pămîntul.

Dacă vom decide să fim de acord, vă vom pretinde să îndepliniți următoarea condiție: Omul alb va trebui să se poarte față de animalele acestui pămînt ca față de frații săi.

Ce este omul, fără animale ? Dacă animalele ar dispărea omul ar muri de marea însingurare a spiritului. Tot ceea ce li se întâmplă animalelor curînd i se va întâmpla și omului. În lume totul se leagă. Va trebui să vă învățați copiii că sub tălpile lor este cenușa strămoșilor noștri. Pentru ca să respectați pămîntul, le veți spune că pămîntul lor este bogat prin viața străbunilor noștri. Va trebui să vă învățați copiii, așa cum îi învățăm noi pe ai noștri, că pămîntul ne e mamă. Ce pățește pămîntul, pățesc și copiii lui.

Dacă omul scuipe pe pămînt, se scuipe pe sine însuși.

Pămîntul nu aparține omului.

Omul aparține pămîntului.

Seattle“

Pentru conformitate,

Mihai Caba

Literare

Primăvăratice-nsemnări

1) Precum în pomi așa și pre pămînt

A-nceput să ningă-n toi
umbrelul mi-este greoi:
cum să calc albele,
delicatele sărutări,
parfumatele petale,
ninsele-n plin soare
și-așternutele pe trotuare
odoare?...
Ici-colo mici troiene
trimit la visate poiene

cu suav-muzicalul dans albinăresc;
fac doi pași – iar încremenesc...
Pe unde s-o mai apuc?
Mi-ar trebui un căuc
parfumul nobil să-l duc
Împăratului Slavei...
Suspîn că-n aceste umile condiții
doar de la Îngeri – albe-apariții –
aripi să zbor de-aș putea căpăta,
Doamne, să nu-ntinez ninsoarea Ta...

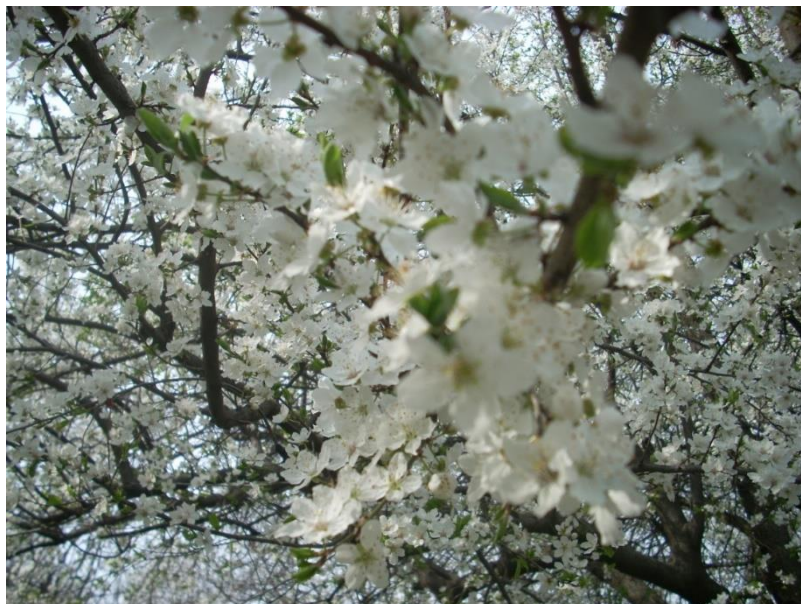
2)Simfonii cromatice
Galben

Roz

Alb

Pauză de masă, însorire, nemișcare la granița viu-neviu: broaște țestoase

Minunile naturii cotidiene aparent ne semnificative îmi clădesc pacea lăuntrică necesară traiului normal.

Aerul înmiresmat de pomii-n floare nu se poate descrie în nicio limbă a lumii, în nicio compoziție muzicală ori plastică. Fotografiile, tablourile, eventual paginile lirice pot surprinde mai mult ori mai puțin fidel cromatica, relaționarea vegetal-solară, gingășia alcătuirilor și armonia perfectă rînduită de Creator *illo tempore* raiului. Dar parfumul suspendat inefabil rămîne interzis acestor arte; el tinde doar în subconștient să lege imagini și forme de bătăile inimii.

Îți mulțumesc, Tată Ceresc, pentru aceste frumuseți!

Slavă Ție, Sfîntă Fecioară Marie, Împărăteasa frumuseții tereste și celeste, că mi-ai îngăduit să percep cîteva crîmpeie din Grădina Ta înmiresmată!

Vă mulțumesc, Sfinte Arhanghele Mihail și Îngere păzitor pentru că mi-ați îndreptat pașii, cugetul și simțurile întru cuprinderea clipelor de primăvară din ziua pomenirii Sfîntului cuvios Ioan Scărarul și a Sfintei Euvula, mama Sfîntului doctor fără de argint Pantelimon.

Slavă Tatălui, Fiului și Sfîntului Duh! Amin!

București, joi 31 mărtișor 2022

Mihai Floarea

Coperta întîi: Icoana Bunei Vestiri – sărbătoarea cea mai importantă din săptămîna în care am conceput acest număr al revistei; coperta a patra: Icoană copie după cea din Meteora, primită de doamna Roxana Cristian din Grecia

Colectivul redacțional: Radu Bogdan Buțu, Mihai Caba, Mihai Floarea, Liana Floarea.
Revista se poate consulta în format electronic la

<https://mihaifloarea.wordpress.com/arhiva-revista/>

